

Under åren 1998 till 2005 drevs skrivarcirklar i Harads i PRO:s regi. Jag passade då på att tvinga berättelser för Glimtarna. Här är ett par bidrag av Maj-Britt Blomqvist från 2001 och 2004, då ämnena för dagen var "Hembygdsgården" och "Alla hjärtans dag". (Bernt R)

ETT HUS BERÄTTAR

Av Maj-Britt Blomqvist, Södra Harads

Länge har jag stått och blickat ut över älvens vatten som rinner i en aldrig sinande ström. Vintertid isbelagd, täckt av gnistrande iskristaller när vårvintersol slösat sina efterlängtrade strålar över en frusen bygd.

Många är de släktled som trampat mina golv. Jag har fått följa dem både i deras sorg och glädjeämnen. På gården har det rått liv och rörelse, en ständig ström av människor som hade sin uppgift och bärgning här.

Ett gästgiveri betydde alltid folk, både från när och fjärran, som anlidade de tjänster gården kunde erbjuda. Hästskjutsar som tog in, kanske för en bit mat och en kort rast. En annan behövde natthärbärge och även hästarna tarvade behövlig vila. Brådskande långväga resenärer måhända behövde byta till utvilade dragare, vilket också gick att ordna.

Inom mina väggar fanns alltid rikligt med mat. Här sparades inte på sovlet och gästfrihetens anda hölls högt och heligt. Gårdsfolket hade händerna fulla med arbete. Ladugården med sina kor och får skulle ha sin skötsel, hästarna ryktas, seldon och vagnar ses om. Slåttern krävde starka armar.

Hösten var potatisupptagning och tröskningens tid. Tröskningen krävde många arbetskarlar. Från hässjorna kördes kärvarna till tröskverket med hästar och vagnar. En man matade in i verket, två tog hand om spannmålssäckarna som skulle bäras in på logen. Det var stora, tunga bördor som tarvade muskler. Halm och agnar måste också tas undan för att förhindra stockning och försening i arbetet.

Nog var det liksom lite fest, stoj och gamman över tröskningen, allra helst när man visste att förplägnaden man trakterades med var både smaklig och riklig. Det fick den tolvåriga gossen erfara som ätit sig mätt av förrätten och blev serverad en stor portion fruktkräm med vispgrädd.

Trots protester, östes det på mer med orden "pojkan break tits om gräddn" (Pojkar brukar tycka om grädd). Den middagen glömde han aldrig.

Nu har åren runnit iväg. Alla familjer borta. Ladugård och stall rivna. Inga hästtjukor eller bjällerkragar klingar, inga råmanden från mjölkstinna kor eller fårs

bråkanden hörs. Ljudet från brynstenars svepande sång över liarnas egg är ett minne blott.

Men ännu fyller mina rum en uppgift. Här samlas bygdens folk till olika arrangemang. Ännu ljuder glada skratt, musik och sång inom mina väggar.

Jag tror att jag skall försöka hålla mig upprätt ännu ett tag, bara för att se vad nästa generation kan tänkas använda mig till.

INFÖR ALLA HJÄRTANS DAG den 14/2 2001.

Av Maj-Britt Blomqvist, Södra Harads

En liten gåva är bättre än ett stort löfte, sägs det. Det kan nog äga sin riktighet.

Alldeles nyligen gav vi gåvor i form av julklappar till våra nära och kära. Nu är det tydligen dags igen. Alla våra butiker översvämmas av presenter i form av hjärtan i olika valörer och prisklasser.

Alla hjärtansdag, en företeelse även i Amerika, och firas den där, ja då måste vi apa efter förstås, eller hur?

Hjärtat förknippas med kärlek. Fel, fel, fel tycker jag. Nog har väl hjärtat en tillräckligt stor uppgift att fylla, utan att också belastas med kärleks sorg eller kärlekslycka.

Tänk bara att pumpa liv i en oändlighet av dagar och år utan uppehåll.

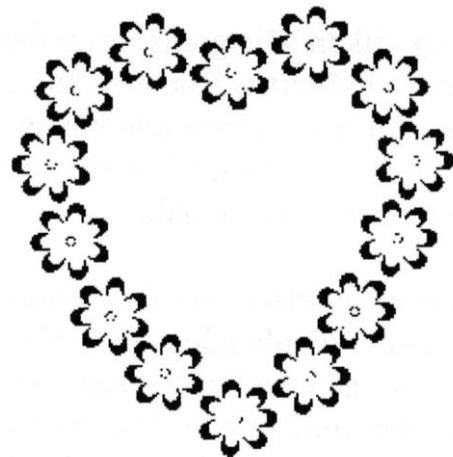
Vilken annan pump klarar något sådant?

Nej, det är nog våran inbyggda dator, hjärnan, som får stå för det där med kärlek och romantik.

Fast å andra sidan, vad vore hjärnan om inte hjärtat aktiverade densamma.

Så fram med askar, byttor och godis i form av hjärnor i stället.

Med handen på hjärtat, vilken man skulle säga till sin käresta, ”här min Hjärna får du en liten present”.

Nåväl. Någon har påstått att ”kärlek är som att äta soppa med en gaffel, man får aldrig nog”.

Är det så?

10/2 2001 MBB.